పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టే

- 69 -

ఎడారి కోయిల

హైలో హైలెస్సా హంస కదా నా పడవ.

ఉయ్యాలలూగినదీ - సయ్యాటలాడినదీ..ఓ..ఓ..హై.

మధురమైన గొంతులోంచి తీయని ప్రవాహంలా జాలువారుతున్న పాట. అక్కడ వున్న అందరి హృదయాలనూ పరవశింపజేస్తోంది. ఆమె పాటకు అనుగుణంగా కొందరు అడుగులు కదిపారు. కొందరు దరువేసారు. ఉత్సాహంగా ఉల్లాసంగా కాలాన్ని గడుపుతున్నారు వాళ్ళు.

పైన ఆకాశం వెన్నెలను కురిపిస్తోంది.

క్రింద సముద్రం అనంతమైన జలరాశులతో నిండివుంది.

మధ్యలో పెద్ద ఓడ. పధ్నాలుగు రోజుల ప్రయాణంతో అరేబియా సముద్రంలో కదులుతోంది. అన్ని దేశాలలోనూ ఆగుతూ వెళ్ళాలి కాబట్టి తీర ప్రాంతాలకు దగ్గరగానే ప్రయాణిస్తోంది. ఎక్కేవాళ్ళు ఎక్కుతున్నారు. దిగేవాళ్ళు దిగి వెళ్ళిపోతున్నారు. 1970 సంవత్సర ప్రాంతంలో మన భారత దేశం నుండి గల్ఫ్ దేశాలకు వెళ్ళాలన్నా, అక్కడనుండి తిరిగి మనదేశానికి రావాలన్నా ఈ పెద్ద ఓడలే దిక్కు. రాను పధ్నాలుగు రోజులు. పోను పధ్నాలుగు రోజులు. సుదీర్ఘ ప్రయాణం. ఒక్కోసారి ఆ ఓడకు ఏదన్నా మరమ్మత్తులు అవసరం అయితే ఏదో ఒక తీర ప్రాంతంలో ఒకటో రెండో రోజులు అదనంగా నిలబడిపోయి యంత్రాలను సరిచేసుకుని అక్కడినుండి కదులుతాయి. ఆ సమయంలో ప్రయాణికులు అక్కడ వున్న ప్రాంతంలోకి వెళ్ళి సరదాగా తిరిగేసి ఆ ప్రదేశాలన్నీ చూసేసి వస్తారు.

అప్పుడప్పుడే కొన్ని విమానాలు గల్ఫ్‌దేశాల్లోకి తిరుగుతున్నా విమానప్రయాణం చాలా ఖరీదైనది కావడంతో వీళ్ళందరూ చాలావరకూ నౌకలోని ప్రయాణాన్నే కోరుకునేవారు. ఎందుకంటే దీనిలో ప్రయాణించే వారందరూ దాదాపు గల్ఫ్‌లోని అరబ్బు షేకుల ఇండ్లలో పనిచేసే పని మనుషులు, డ్రైవర్లు. అప్పట్లో అదొక సాహసోపేతమైన ప్రయాణం గల్ఫ్‌కెళ్ళి పనులు చేసుకుని సంపాదించుకోవడమైతే ప్రాణాలకు తెగించిన వారికే సాధ్యపడుతుంది. ధైర్యమున్నవారే అంతదూరం వెళ్ళి పరాయిదేశంలో ఏ దిక్కూలేని చోట పనిచేసి సంపాదించుకుని రెండేళ్ళకో మూడేళ్ళకో తిరిగి ఇంటికి రాగలరు.

మరి అప్పట్లో క్షేమ సమాచారాలు తెలపడానికి ఇప్పటిలా నెట్‌లు - ఫోన్లు లేవు. నెలకో రెండు నెలలకో ఒక జాబు రాస్తే మరలా తిరిగి జవాబు రాసేవారు. అక్కడినుండి పంపించే డబ్బుకోసం క్షేమసమాచారాలతో వచ్చే జాబుకోసం ఇక్కడ ఇండియాలో మనవాళ్ళు కనులు కాయలు కాచేలా ఎదురు చూసేవాళ్ళు. డబ్బు అందుకుంటే ఎంత సంతోషమో. జాబులు చదువుతుంటే ఎంత

ఆనందమో. ఆ రోజంతా ఇంట్లో వీధిలో అవే కబుర్లు. అక్కడి విషయాలను పంచుకుంటూ వింతగా చెప్పుకుంటూ తలచుకుంటూ కాలం గడిపే వాళ్ళు. అక్కడినుండి వచ్చే ఉత్తరాల కవర్లు కూడా చాలా ప్రత్యేకంగా విమానం బొమ్మ ముద్రించబడి చూడగానే గల్ఫ్ నుండి వచ్చినవని గుర్తుపట్టేలా వుండేవి. ఇక్కడ ఇండియానుండి వచ్చే జాబుకోసం అక్కడవాళ్ళు హృదయం నిండిన ఆశతో ఆరాటంగా ఎదురుచూసేవాళ్ళు. వణికే చేతులతో జాబును అందుకుని తడి కళ్ళతో అక్షరాలను తడుముకుని తనవారి సంగతులను తెలుసుకుని సంబరపడిపోతారు. నిజంగా అది పండుగ సంబరమే. జాబులోని విషయాలను తలపోసుకుంటూ కాలాన్ని ఉత్సాహంగా దొర్లిస్తారు. ఆ రోజులే వేరు కదా. ఆ అనందం ఇపుడెక్కడ వుంది?

ఎవరైనా గల్ఫ్‌కు పనికోసం వెళుతున్నారంటే వారిని ఎంతో మర్యాదగా రాజలాంచనాలతో సాగనంపేవారు. తిరిగి శెలవలకు ఇంటికి వస్తే ఇక్కడ వున్నన్ని రోజులూ క్రొత్త అల్లుడిని మేపినట్లు రోజుకో కోడిని కోసి భోజనాలు పెట్టడమే. బ్యాగుల నిండా తెచ్చే ఆ రగ్గులూ, రంగుల బట్టలూ, జపాను చీరలు, అత్తరుబుడ్లు ఆహా ఎంత వైభోగం? ఎంత సంబరం? మాటల్లో చెప్పనలవికాని మధురమైన జ్ఞాపకాలవి. కాలగతిలో ఆ ప్రేమలు అంతరించిపోయాయి. ఆ సంతోషాలూ చల్లారి పోయాయి.

"ఏమే మంగా పాటలు పాడటం ఎక్కడ నేర్చుకున్నావే? సినిమాల్లో సావిత్రి కూడా ఇంత బాగా పాడదు కదే" బుగ్గ గిల్లుతూ అడిగింది సుబ్బమ్మ.

ఆమె మాటలకు ఫక్కున నవ్వింది మంగ. "సినిమాల్లో సావిత్రి పాటలు పాడదు సుబ్బమ్మత్తా. ఆ సావిత్రి పెదాలు కదులుతాయి అంతే. వెనక పాడేది సుశీల. జిక్కిలాంటి పాటగత్తెలు మాత్రమే" వివరించి చెప్పింది మంగ.

"ఎవరైతే ఏం గానీ దేవుడు నీకు మంచి గొంతు నిచ్చాడు. రాత్రి పడవ మీద నిలబడి నువ్వు 'హైలో హైలెస్సా అని పాడతావుంటే నా సామి రంగా మన పడవ ఊగిపోయిందనుకో. మన తెలుగు వాళ్ళందరూ ఒకటే చప్పట్లు. ఈ రోజు కూడా పాడితావటే" ఆశగా అడిగింది సుబ్బమ్మ.

"మన ప్రయాణం ఇంకా పదిరోజులు వుంది. పదిరోజులూ రాత్రిపూట పాట కచ్చేరీలే అత్తా. పాడేవాళ్ళు పాడతారు. ఆడేవాళ్ళు ఆడతారు. ఇంక ఈ పదిరోజులూ పనేముంది. తినడం. తిన్నది అరిగేదాకా ఒకరితో ఒకరం మాట్లాడుకోవడం. అక్కడికి కువైట్‌కి వెళ్ళాక ఎటూ రాత్రింబగళ్ళూ చాకిరీ తప్పదు. కోవేటోడి బూట్లు కాలితో తన్నులూ తప్పవు. ఈ పదిరోజులన్నా ఇష్టమొచ్చినట్లు పాడుకుందాం" అంది మంగ. ఆ మాటల్లో లేని దిగులు బాధ గూడు కట్టుకుని వున్నాయి.

"మీ బాబా మామా మంచివాళ్ళు కాదా? తంతారా?" జాలిగా ప్రశ్నించాడు అక్కడే వున్న సూరిగాడు.

"తప్పు చేస్తే తన్నక కువేటోళ్ళు ముద్దు పెట్టుకుంటారా? నాలుగు నెలలపుడు బాబా జిద్దాసా (అంగీ) ఇస్త్రీ చేస్తుంటే కాలిపోయింది. అంతే. ఆయనకు కోపం వచ్చింది. చూడు. కళ్ళు మూసుకుని ఇస్త్రీ చేసావా అని తిడుతూ తన్నేసాడు. ఆ నెల జీతం కూడా ఇవ్వలా. కానీ మహా తల్లి మామా చాలా మంచిది. నన్ను ఎప్పుడూ ఏమీ అనదు. పాపం బాబాకు తెలియకుండా జీతమిచ్చి ఇంటికి నీ బిడ్డకు డబ్బు పంపించుకో అని చెప్పింది. నా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగి ఆమె కాళ్ళమీదపడి పోయినాను. ఏం చేస్తాం ఒక్కొక్కసారి ఇలాంటివి తప్పదు" చెప్పి నిటూర్చింది మంగ.

"నిండా ఇరవైయేళ్ళు లేవు నీకు. అపుడే పెళ్ళయిపోయిందా?" ఆశగా ఆమెవైపు చూస్తూ ప్రశ్నించాడు సూరిగాడు.

"పెళ్ళా? పాడా? నేను పదహారేళ్ళకే కోయేటికి వచ్చినాను. పెళ్ళి అయి బిడ్డవుండాది. మొగుడు మంచోడు కాదు అని చెప్పమని మా ఏజంటు చెప్పినాడులే. అట్టా చెప్పితే దయగా చూసుకుంటారు. జీతం సరిగ్గా ఇస్తారు అంటే నేను అట్టనే చెప్పినాను.

అందుకే మా మేడమ్ బిడ్డకోసం గౌన్లు కొనుక్కో. బంగారం కొనుక్కోమని రంజాన్ పండక్కి ఒక నెలజీతం ఎక్కువే ఇస్తాది. ఆమె మంచిది కాబట్టి నేను అక్కడ పని చేస్తున్నాను. లేకపోతే మా బాబా పెట్టే బాధలకు తిట్టే తిట్లకు ఒక్కరోజు కూడా ఎవరూ పని చెయ్యలేరు" ఆగి ఊపిరి పీల్చుకుంది మంగ.

"అయితే ఇంకా పెళ్ళికాలేదన్నమాట సంతోషం మంగా" అన్నాడు మెరిసే కళ్ళతో సూరిగాడు.

"ఏంటీ ఈ పిల్ల మీదకి మనసు పోయిందా? పెళ్ళి చేసుకుంటావా ఏంది?" వేళాకోళమాడింది అక్కడేవున్న సరస్వతి.

"పిల్ల వప్పుకోవాలేగానీ బంగారంగా పెళ్ళి చేసుకోనా? ఇట్టాంటి పిల్ల మళ్ళీ దొరుకుతుందా. ఈ పిల్ల పాట పాడుతుంటే మనసు గాల్లో విహరిస్తోంది" ధైర్యం చేసి మనసులో మాట చెప్పసాగాడు సూరిగాడు.

"పిల్ల అందంగా వుంది. చక్కగా పాడుతోంది. నువ్వే ఎదురు కట్నం ఇచ్చి మా పిల్లను పెళ్ళి చేసుకోవాలబ్బాయ్" చెప్పింది సరస్వతి నవ్వుతూ.

"పిల్ల ఊ.. అనాలే కానీ పది తులాలు దుబాయ్ బంగారం పెట్టి పెళ్ళి చేసుకోనూ" తేల్చేసాడు సూరిగాడు.

"ఏం పిల్లా ఏమంటావు?" సుబ్బమ్మా మంగను ప్రశ్నించేసరికి సిగ్గుపడింది మంగ.

"నేనేమంటాను. పది తులాల బంగారం సంగతి సరేకానీ. ఆయన వుండేది దుబాయి. నేనేమో కోయేటులో మరి మా యిద్దరికీ ఎట్టా కుదురుతుందబ్బా?" సందేహం బయట పెట్టింది మంగ తనవైపే చూస్తున్న సూరిగాడివైపు ఓరగా చూస్తూ.

"దానికేముందాదిలే ఇప్పుడే ఇక్కడే నిశ్చితార్థం చేసేస్తే మరో రెండేళ్ళకు శెలవలకు ఇండియా వస్తారు కదా అప్పుడు పెళ్ళి చేస్తే సరిపోతుంది" ప్లాన్ చెప్పింది సరస్వతి.

"అలాగే చేద్దాం. ఓడ డెక్ మీదకి వెళ్ళి ఆట పాటల మధ్య ఉంగరాలు మార్పిస్తే సరిపోతుంది" ఉత్సాహపడింది సుబ్బమ్మ.

"దేవుడు ఎక్కడెక్కడి వాళ్ళనో కలిపి ముడేస్తాడు. వీళ్ళను కూడా అంతే. ఈ సముద్రం మధ్యలో ఓడలో మనమధ్య జత కలిపేసాడు" కల్పించుకుని చెప్పింది ఆ ప్రక్కనే వున్న రాణెమ్మ.

"మనదేముంది? ఇద్దరూ ఇష్టపడుతున్నారు. అది ముఖ్యం" అంది సరస్వతి మంగ సూరిబాబుల ఓర చూపులను గమనిస్తూ.

ఆ సాయంత్రం అందరూ ఉత్సాహంగా మంచి బట్టలు వేసుకుని తయారయిపోయారు. ఓడలోని పైభాగంలోకి అందరూ చేరుకుని వారి భోజనాలన్నీ అక్కడికే తెప్పించుకున్నారు. సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నవ్వులతో సంతోషంగా కాలం గడుపుతున్నారు. ఇంతలో మంగను తీసుకుని అక్కడికి వచ్చింది సరస్వతి. ఉన్నవాటిల్లోకెల్లా బాగున్న చీరను తీసి మంగకు కట్టి ఉన్న నగలతో అలంకరించారు. పెళ్ళికూతురిలా మెరిసిపోతోంది మంగ. సిగ్గుతో సంతోషంతో ఎర్రబడిన బుగ్గలతో కొత్తగా వింతగా కనబడుతోంది. అపుడపుడూ తలెత్తి సూరిగాడి వైపు చూస్తూ అందంగా చందమామలా వున్నాడు అనుకుంటూ మురిసిపోతోంది.

బులుగు జుబ్బా వేసుకుని నల్లపాంటు తొడుక్కుని ఠీవిగా కూర్చున్నాడు సూరిబాబు. ఆడా మగా అంతా కలిసి పదిమంది దాకా కూడుకున్నారు అక్కడ.

"శ్రీ సీతారాముల కళ్యాణం చూతుము రారండీ" అంటూ పాటందుకున్నాడు రాజం పేటనుండి వచ్చిన నరసయ్య. అందరూ ఆయన పాటకు జతగా గొంతు కలిపారు.

తరువాత అందరూ కలిసి మంగను పాటపాడమన్నారు. నిన్నటిలా కాదు కదా ఈ రోజు. ఎంతో సిగ్గుపడిపోయి అందరి దగ్గరా ఒకటికి రెండుసార్లు అడిగించుకుని "బృందావనమది అందరిదీ గోవిందుడు అందరి వాడేలే" అంటూ పాటందుకుని మధురమైన స్వరంతో వినిపించింది మంగ.

"సూరిగా నువ్వు అదృష్టవంతుడివిరా. పిల్ల అందానికి అందం. అణుకువకు అణుకువ. వీటన్నింటికీ తోడూ ఆ గొంతు. అబ్బా సుశీల కూడా పాడలేదు ఈ యమ్మి ముందర. ఈ యమ్మి పాడతావుంటే కడుపుకు ఆకలికూడా వెయ్యదు. రోజూ పాటలు పాడించుకుని వినుకోబ్బా. చల్లగా నిద్రవస్తాది" తమాషాగ మాట్లాడినాడు కడపనుండి వచ్చిన శంకర్.

సూరిబాబు ముఖం సంతోషంతో వెలిగిపోతాంది.

"అంతా విచిత్రంగా ఉండాది. అప్పటికప్పుడు కుదిరిపోయింది వీళ్ళిద్దరికీ. మనమే సాక్ష్యం వీళ్ళ నిశ్చితార్థానికి. దేవుడు దయతలిస్తే మరలా రెండేళ్ళ తరువాత ఇదే నెలలో అందరం ఇండియా వచ్చి తిరుపతిలో వీళ్ళ పెళ్ళి చేద్దాం." హుషారుగా చెప్పింది సుబ్బమ్మ. ఏదో మంచిపని చేసిన తృప్తి ఆమె మాటల్లో కనిపిస్తోంది.

వీళ్ళ కబుర్లన్నీ వింటున్న ఓడ సముద్రం నీటిమీద మెల్లగా సాగిపోతోంది.

"ఇక్కడ దాదాపు పదిమంది వున్నాం. మరలా రెండేళ్ళకు ఇదే మార్చి నెలలో మనలో ఎంతమంది ఇండియాకు వస్తారంటావబ్బా" సందేహంగా అడిగాడు నరసయ్య.

"ఓయ్యా గట్టిగా అనుకుంటే అందరం రావచ్చు. దానికేముందిలే దేవుడు దయదలచాలి అంతే" నమ్మకంగా చెప్పాడు శంకర్.

అందరూ భోజనాలు చేసి పాటలు పాడుతూ ఆనందంగా సూరిబాబుకు మంగకు ఉంగరాలు మార్పించారు. ఒకరినొకరు మరిచిపోమని మరలా రెండేళ్ళకు తిరిగి ఇండియాకు వచ్చి పెళ్ళి చేసుకుంటామని ఇద్దరి చేతా ప్రమాణాలు చేయించారు. సూరిబాబు సంతోషంతో పొంగిపోయి తన మెడలో వున్న గొలుసు కూడా మంగ మెడలో వేసేసాడు.

తరువాత మంగను, సూరిబాబును అక్కడే వదిలేసి "ఇద్దరూ మాట్లాడుకోండి. కాసేపు సంతోషంగా గడపండి" అంటూ అందరూ ఒక్కొక్కరుగా వెళ్ళి పోయారు. ఆ డెక్ మీద ఇద్దరే మిగిలిపోయారు. పైన ఆకాశం నుండి పుచ్చపువ్వులా కాస్తున్న వెన్నెల. చుట్టూ సముద్రపు నీళ్ళు. చల్లగా వీస్తున్న గాలిలో ఒకరినొకరు చూసుకుంటూ కొద్దిసేపు అలా మౌనంగా గడిపేసారు. కాసేపటికి ఇద్దరిలో వున్న బిడియం తొలిగిపోయి మాటకు మాట కలుపుకుని ఎప్పటినుంచో తెలిసిన వాళ్ళలా కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. నవ్వుకున్నారు. చేతులు కలుపుకున్నారు. అలా ప్రతిరోజూ సాయంత్రం ఇద్దరు ఓడలోని పైభాగానికెళ్ళి అందరికీ దూరంగా వెళ్ళి కూర్చోవడం, మాట్లాడుకోవడం.

"సరిగ్గా రెండేళ్ళకి మనం ఇండియా వచ్చి పెళ్ళి చేసుకుందాం. ఈలోపల నేను మా బాబాను నీకోసం వీసా అడుగుతాను. మా యింట్లో డ్రైవరు కావాలని చూడమని మా బాబా అడగమన్నాడు. నువ్వు దుబాయ్‌లో పని మానేసి కువైట్‌కి వచ్చేసినావంటే ఇద్దరం సంతోషంగా ఒకే ఇంట్లో పని చేసుకుని బ్రతకొచ్చు. కలిసి వుండొచ్చు" చేతిలో చేయివేసి గట్టిగా పట్టుకుంటూ చెప్పింది మంగ.

"ఇంకో నాలుగురోజుల్లో దుబాయ్ చేరిపోతాను. నిన్ను వదిలి వెళ్ళిపోవాలంటే చాలా బాధగా వుంది. ఒక్క క్షణం కూడా నిన్ను విడిచి ఉండలేకపోతున్నా మంగా" దిగులుగా చెప్పాడు సూరిబాబు.

కిలకిలా నవ్వింది మంగ. "నేనైతే మాత్రం నిన్ను విడిచి వుండగలనా? ఏమి? సంవత్సరం తిరిగేలోగా మా బాబాను వీసా అడిగి నిన్ను తొందరగా కుయేటికి పిలిపిస్తాలే దిగులు పడకు" చెప్పింది మంగ.

"అలాగే వీసాకు ఎంత డబ్బు ఖర్చు అయినా నాతో చెప్పు. దుబాయ్ నుండి పంపిస్తాను" అంటూ అటూ ఇటూ చూసి మంగ బుగ్గమీద ముద్దుపెట్టుకుంటూ చెప్పాడు సూరిబాబు.

అందంగా సిగ్గుపడింది మంగ.

నాలుగురోజులు నాలుగు నిముషాల్లా కరిగిపోయాయి. ఇన్నిరోజులూ ఎంత సంతోషంగా గడిపారో ఆఖరి రోజు సూరిగాడు దుబాయ్‌లో దిగిపోయే రోజు అంతగా బాధపడ్డారు వాళ్ళిద్దరూ. ప్రతినెలా జీతమంతా మంగకు పంపిస్తాననీ ఆ డబ్బుతో వీసాకొని పంపించమని చెప్పి భారమైన హృదయంతో ఓడ దిగి వెళ్ళిపోయాడు సూరిగాడు.

దుబాయ్ నుండి కువైట్‌కి వెళ్ళే కొద్దిమంది ప్రయాణీకులు ఓడ ఎక్కారు. ఆ రాత్రి అక్కడ వుండి మరుసటి రోజు ఉదయాన్నే భారంగా మెల్లగా కువైట్‌కి బయలుదేరింది ఆ ఓడ. కువైట్ చేరేంతవరకు ఆ ఓడలో వున్న వాళ్ళందరూ వున్న నాలుగురోజులూ మంగతో పాటలు పాడించుకున్నారు. ఎడారి కోయిలవు నువ్వు అంటూ పొగిడారు. కువైట్‌లో ఓడ దిగాక మిగిలిన వాళ్ళందరూ ఒకర్నొకరు కౌగిలించుకుని తప్పకుండా మళ్ళీ కలుసుకోవాలని చెప్పుకుని అడ్రసులు ఫోను నంబర్లు తీసుకున్నారు. వీడ్కోలు తీసుకుని గుండె నిండిన బాధతో ఎవరిళ్ళకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

ఓడరేవునుండి ఆమెను తీసుకుని పోవడానికి డ్రైవరు రఘు కారేసుకుని వచ్చాడు. అతన్ని చూడగానే కౌగిలించుకుంది మంగ. మూణ్నెల్ల ఎడబాటు మరి. తన మెళ్ళో వున్న గొలుసు తీసి అతని మెడలో వేసి కన్ను గీటింది.

"ఎక్కడిది ఇది?" అడిగాడు రఘు సంతోషంగా మెడలోని గొలుసును తడిమి చూసుకుంటూ.

"గొలుసే కాదు. నెలనెలా మనకు దుబాయ్ నుండి డబ్బులు వచ్చి పడతాయి తెలుసా" నవ్వుతూ చెప్పింది మంగ.

"ఎవడికి టోపీ పెట్టావేంటి?" ఆసక్తిగా అడిగాడు రఘు.

"ఎవడో తెలివితక్కువవాడు ఓడలో కనిపించాడు. పాటలతో మాటలతో బోల్తా కొట్టించి ఉన్న బంగారం డబ్బు తీసుకుని వచ్చేసాను. పాపం పిచ్చివాడు వాడిని పెళ్ళిచేసుకుంటానని గుడ్డిగా నమ్మేసాడు. వాడే కాదు ఓడలో వున్నవారందరు కూడా నా మాటలకు మోసపోయారు. జనాలు వెర్రివాళ్ళు. ఓడలో వున్న పదిరోజులూ మంచి కాలక్షేపం అనుకో" కిలకిలా నవ్వింది మంగ అతని బుగ్గపై ముద్దుపెడుతూ.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments